

Publicerad 2013-09-01 21:34 av C3H5(NO3)3

När allt väger över

mot, en lerig slänt där jag halkar och faller ovärdigheten finns enbart i

sorgen

min ensamhet

att inte längre vara speciellt

speciell - och jag blundar, vill bara känna nu, stäng ute min tolkning av din min som i

ren leda

stänga ute

allt utom minnena jag nu samlar genom mina händer de

leder mig till alla mina vackra inmutningar

känslan mot handflatorna av håret på dina armar, så lent så tryggt - som ett stort varmt

snällt djur som värnar mig, värmer mig, nyckelbens vinkel, panna, ögonbryn, skarp stubb och bakhuvuds form, kanske sista gången nu

halsgrops värme mot mina läppar, tungas lenhet, lårs muskler, mages mjukhet, örsnibbs

värnlöshet

bara samla, skapa minnen för jag har alltid sett varje gång som

kanske

den sista - andas in glupa

huds smak, samlar girigt intryck som om jag verkligen vore

blind

inte bara mentalt. Syn var ändå alltid överskattat. Ett billigt marknadsgodis förföriska färger lockar

ändå bara samma

socker

glömska i la la land. Så enkelt. Bara slippa

tänka.

Jag önskar jag kunde sluppit

tänka

stängt ute sakerna som sades, de menade att sänka

uttråkad suck när jag kysste dig, skrattet när du gick - med skarp överton av kyla, och det slår mot solar
plexus för där

tappade han intresset

och orden är

som ett riktigt dåligt fotos färd genom cyberrymd. För evigt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren C3H5(NO3)3 med Poeter.se id #16527 innehar upphovsrätten